

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. évi május hó 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmény miatt vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.615/2006/31. számú ítéletét l.r. vádlott vonatkozásában **annyiban változtatja meg**, hogy a vádlott cselekményét egységesen társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének [Btk. 175.§ (1) bekezdés, Btk. 20.§ (2) bekezdés] minősíti.

Az l.r. vádlott büntetését 400 (négy száz) napi tétel pénzbüntetésre **enyhíti**, egyidejűleg a közügyektől eltiltás mellékbüntetését **mellőzi**.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 200 (kettő száz) forintban állapítja meg.

Az így kiszabott összesen 80.000 (nyolcvanezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén kell napi tételenként egy nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. szeptember 18. napján kelt 14.B.615/2006/31. számú ítéletével l.r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettében és zsarolás büntettének kísérletében állapította meg és ezért őt 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint rendelkezett a bűnügyi költség viselésével kapcsolatban is.

Az ítélet ellen az ügyész az I.r. vádlott tekintetében a vagyon elleni bűncselekmény minősítésének a Btk. 323.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/ pontja szerint minősülő élet és testi épség elleni fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntette kísérleteként értékelése és a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. vádlott védője felmentésért terjesztette elő perorvoslatát.

A II.r. vádlottal szemben az első fokú ítélet kihirdetésekor jogerőre emelkedett.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** a BF.747/2007. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - az első fokú bíróság által a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, azonban kiegészítését indítványozta azzal, hogy az I.r. vádlott és a sértett bűntársak voltak és illegális ingatlanügyletből reméltek bevételt, amely meghíúsult, e cselekmény miatt a Budapesti V. és XIII. Kerületi Ügyészség a B.8782/2003. számú vádirat 6./ pontjában vádat is emelt. A sértettet a személyi szabadságától azért fosztották meg a vádlottak, hogy felelősségre vonják emiatt, és tőle a táskájában lévő terhelő bizonyítékokat megszerezzék. Az így kiegészített tényállás alapján a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az I.r. vádlott bűnösségének megállapítását megalapozottnak tartotta, azonban nem értett egyet a zsarolás büntette kísérletének megállapításával, ehelyett az I.r. vádlott cselekményének értékelését egységesen a Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő aljas indokból és célból elkövetett személyi szabadság megsértése büntetteként indítványozta minősíteni, egyúttal kérte a kiszabott büntetés lényeges súlyosítását.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a felmentés végett bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta és perorvoslatát kiegészítette a kiszabott büntetés enyhítése érdekében is. A felmentés vonatkozásában a védő részletesen kifejtette, hogy az első fokú bíróság a tényállás megállapításánál a sértett vallomását fogadta el, noha a védő szerint a sértett szavahihetetlen, mert vallomását alapos ok nélkül megváltoztatta. Az ügyvéd tanú vallomásából megállapítható, hogy a vádbeli napon nem akartak semmilyen szerződést kötni, csak az iratok ellenőrzése folyt, tehát a vádlottaknak nem volt miért felelősségre vonni a sértettet, az I.r. vádlottat ezzel a cselekménnyel pedig nem is vádolták meg. A sértett híváslistája is kizárja a védő szerint a cselekmény elkövetését, mert az elkövetés előtt 10 perccel ő maga hívta az I.r. vádlottat, majd a cselekmény után ismét beszéltek egymással. A védő elsősorban az I.r. vádlott bizonyítottság hiánya miatti felmentésére tett indítványt. A másodlagos - enyhítésre irányuló - kérelem tekintetében az I.r. védő az elkövetés óta eltelt hat éves időmúlásra, az I.r. vádlott legrosszabb esetben is bűnsegédi minőségére és a II.r. vádlottal szemben jogerősen kiszabott büntetés nemére és mértékére hivatkozva, az I.r. vádlottal szemben a büntetés enyhítését kérte. Kifejtette, hogy a cselekményt nem lehet aljas indokból elkövetettként minősíteni, mert a minősítő körülmény nem állapítható meg.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán kijelentette, hogy semmiféle bűncselekményt sem követett el.

Az I.r. vádlott védőjének a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése alapos, a további fellebbezések nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslat folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a kellő alapossággal folytatta le a bizonyítási eljárást. Annak során a perrendnek megfelelően, a szükséges mértékben teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét, feltárta és megvizsgálta a bizonyítékok teljes körét. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az első fokú ítélet indokolása mindenre kiterjedő, logikus és nem ellentétes az iratok tartalmával sem.

Az első fokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott az I.r. vádlott védekezésével, amelyet megerősített a II.r. vádlott vallomása, illetve a tanúvallomások is.

A bizonyítékok okszerű mérlegelése után a Fővárosi Bíróság a vádlottak védekezését elvetette és az ítéleti tényállást döntően a sértett vallomása alapján állapította meg, de a vallomásnak csak azon részeit tette a tényállás részévé, amelyet egyéb bizonyítékok is - az ügyvéd tanú és a kihallgatott rendőr tanúk vallomása, illetve a mobiltelefonos híváslista és más okirati bizonyítékok - alátámasztanak.

A Fővárosi Bíróság kellően megindokolta, hogy az I.r. vádlott vallomásával szemben miért a felsorolt bizonyítékok alapján állapította meg az ítéleti tényállást, amely mentes a Be. 352.§ (1) bekezdésében írt hiányosságoktól és az első fokú ítélet ténybeli következtetései is helyesek.

Erre tekintettel a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés - amely tartalma szerint a tényállás megállapítását és a bizonyítékok mérlegelését támadja - nem volt elfogadható.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványától eltérően az első fokú ítéleti tényállás a kellő és a lehetséges részletességgel tartalmazza a cselekmény előzményeit, annak kiegészítése e vonatkozásban, az ítéltábla álláspontja szerint, egyrészt szükségtelen, másrészt egy más ügyben keletkezett vádiratban foglalt tényállás alapján nem is lehetséges.

A Fővárosi Bíróság által megállapított tényállást a sértett ügyvédi táskájának, illetve a benne lévő, a vádlottakra nézve terhelő tartalmú iratok megszerzésének célzatával ugyancsak nem lehet kiegészíteni, a Be. 2.§ (2), (3) és (4) bekezdése értelmében, mert ez az eredeti vádban nem szerepelt és ezzel az első fokú eljárás során sem egészítette ki azt a vádat képviselő ügyész. A vád tárgyát ugyanis csak azok a tények alkotják, amelyeket az ügyész a vád előterjesztésekor, mint

megtörtént eseményt előad, a vád kereteit a vádban szereplő tényállás határozza meg, azon a bíróság nem terjeszkedhet túl. Az első fokú eljárásban irányadó vádirati tényállás szerint a vádlottakat nem a táska és az iratok megszerzése motiválta a bűncselekmény elkövetése során.

A Fővárosi Bíróság által megállapított tényállás tehát minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Az I.r. vádlott bűnösségét a Fővárosi Bíróság okszerűen állapította meg, de a cselekmények minősítése nem mindenben felel meg a Btk. rendelkezéseinek.

A Fővárosi Bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I.r. vádlott a tényállásban írt magatartásával társtettesként megvalósította a Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértésének büntettét.

E cselekmény az irányadó tényállás alapján nem minősülhet a Btk. 175.§ (3) bekezdésének a/ pontja szerinti aljas célból elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének, mert a minősítő körülmény megállapításához szükséges tényállási elemet a vád nem tartalmazta, és a másodfokú eljárás keretein belül a tényállás ilyen módon már nem egészíthető ki.

Tévedett azonban a Fővárosi Bíróság akkor, amikor a személyi szabadság megsértése büntettével halmazatban megállapította az I.r. vádlott terhére a zsarolás büntettének kísérletét.

A vádlottak a sértettet erőszakkal, illetve fenyegetéssel fosztották meg a személyes szabadságától. Ha az ebben a helyzetben lévő sértett felé a terhelt még vagyoni követelést is előterjesztene, akkor nyilvánvaló, hogy a sértett szorult helyzetéből más módon, mint a követelés teljesítésével nem szabadulhat, és így csak az emberrablás büntettének megállapítása jöhetne szóba, nem pedig a zsarolás büntettének és a személyi szabadság megsértése büntettének a halmazatban való megállapítása, amely azonos cselekmény és azonos sértett esetében kizárt.

Jelen esetben tényként csak az állapítható meg, hogy az I.r. vádlott felelősségre vonta a sértettet a közös „üzlet” meghíúsulása miatt, de az idő rövidsége és a sértett szökése miatt nem derült fény az I.r. vádlott további céljaira, arra, hogy, esetleg a sértett magyarázatát elfogadva az I.r. vádlott egyszerűen elengedi őt, vagy valóban azt kívánja, hogy pótolja az őt ért állítólagos anyagi veszteséget.

Ezért az ítélőtábla az I.r. vádlott cselekményét egységesen a Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző személyi szabadság megsértése büntetteként értékelte és szükségtelennek tartotta felmentő rendelkezés meghozatalát a vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában, mert a vád szerinti minősítés a Btk. 175/A.§ (1) bekezdése szerinti emberrablás büntette volt.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az első fokú bíróság helyesen sorolta fel, csak a minősítés módosulása miatt kell mellőzni a súlyosító körülmények közül a halmazatot, az enyhítő körülmények közül a vagyon elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradását.

Figyelemmel az I.r. vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, valamennyi bűnösségi körülmény nyomatékára, továbbá a vádlottak terhére kiszabott büntetés belső arányosságára tekintettel, a Fővárosi Ítéltábla az első fokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetést eltúlzottnak találta és a Btk. 87.§ (2) bekezdésének e/ pontjában írt enyhítő szakasz alkalmazásával a Btk. 51.§-a alapján 400 napi tétel pénzbüntetést szabott ki.

A Btk. 52.§-a alapján rendelkezett úgy az ítéltábla, hogy pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként - azaz 200 Ft-onként - egy napi, fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A másodfokú bíróság mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását, mert az csak szabadságvesztés büntetés mellett lehet kiszabni.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 372.§. (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2008. évi május hó 29. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rédei Géza s.k.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.615/2006/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.6/2008/7. számú ítéletében foglalt változtatással 2008. május 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2008. év május hó 29. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő